

සන්නාදරවරු කලබල වෙන්න එපා

*** — 2015-04 *

අපේ ජීවිත කාලය පුරා ශ්‍රී ලංකාවේ තරුණ කැරලි තුනක අත්දැකීම් අපි ලබා ඇත්තෙමු. මේ කැරලි කෙතරම් කටුකඳු යන්න ඒ අනුසාරයෙන් තීරණය වන බවට වැටහී ඇතිවාට සැක නැත. ඒ කතා තුළ සැලකුණ කටුකඳුවිය හිඟණය හෝ චිරිතවය ඔබ කෙසේ තේරුම් ගනු ඇද්ද යන පැනය මගේ සිතේ සැතප ගියේ.

මගෙන් ප්‍රශ්න නොකළේය.
මේ වන විට රෝහණ විජේවීර සහෝදරයා සිර දඬුවමින් හිඳුනස් වී පැමිණ වසර හතරක් පමණ ගතවී තිබුණි. පක්ෂයේ අනෙකුත් නායකයන් වූ ගම්නායක වාස් කෙලි වරුන්ගත් සමගින් අපි පක්ෂයේ ප්‍රචාරක ආයතයේ අධ්‍යාපන ආයතයේත්

වස්තුවක් හෝ ගොඩ ගසන්නට කිසිදු වැයමක් නොකළ පුද්ගලයකු විය. සිය ජීවිත කාලය පුරාම ගුරු සටන් වෙනුවෙන් කැපවීම නිසාම ලංකාවේ ගතර අතට මාරුවීම් ලද රජයේ සේවකයකු වූ මගේ පීඨාය දේපළ එකතු කරන්නට අවකාශයක්ද නොවීය.

වරකද අපි මතුගම නගරයේ උද්ඝෝෂණයක නියැලී සිටියෙමු. පොලීසිය සුපුරුදු පරිදි අපට බාධා කරමින් සිටියේය. පළමුව පොලීසි අධිකාරීවරයා ඉදිරියෙන්ම විය. හරියටම මේ වේලාවේ කොතේදේ සිට ගම්නායක සහෝදරයා අප ඉදිරියට ආ සැටි මට අද මෙන් මතකය.

සැම වසරකම අපේ මාසය ඇරඹෙන විට දසකින් ඇසෙන්නේ අපේ ජීවිතවත් සැමරම් ය. මේ සැමරම් තුළ පුද්ගලයන්ගේම උත්සව බවට පත්ව ඇති සැටි දකින විට මගේ සිත සැලී යයි. මේ දේශපාලන කැරලි වලට සැබවින්ම මුහුණ දුන් මිනිසුන් විඳි දුකක් දක් වේදැනා මේ පුද්ගලයා තුළ දියවී යන සැටි දකින විට මගේ දෑස් කඳුළුන් පිරේයි.

විජලවවාදියකුගේ සිතේ කතාව

සැබෑ මිනිසකු කියන සත්‍ය කතාව
අසා ලියන්නේ
ජගත් ජේ එදිරිසිංහ 3

71 අපේ කැරැල්ල පිළිබඳ මට අත්වේ අපැහැදිලි මතකයකි. මා හොඳින්ම දන්නා කැරුණ වන්නේ මගේ පියා ඒ කැරලිදේදී අත්අඩංගුවට පත් වී පුනරුත්ථාප කඳවුරක වසර ගණනාවක් ගත කර තිඳුනස් වී ආ කතාවය. සැබෑ මානව ගිනවාදියකු වූ මගේ පියා මතුගම දරුවා දෙවන කැරැල්ලට සම්බන්ධ වන විට උපේක්ෂාවෙන් බලා සිටියේ සමාජය වෙනුවෙන් සිය යුතුකමක් ඉටු කරන්නකු සේ යයි දැක් මට සිතෙයි. මුල් ගුරුවරයකු වූ මතුගම දරුවා දොස්තරවරයකු හෝ ඉංජිනේරුවකු හෝ කරන්නට සිහිනයක් තිබූ බවක් මම නොදැන සිටියෙමි. මතුට අවශ්‍ය වූයේ අප සමාජය පිළිබඳ දැනුවත් දරුවන් ලෙස ගොඩ නැගෙනු දැකීමය. සමාජය පෙළා දමන අනාධාරණය පිළිබඳව අප දැනුවත් කරන්නටය.

උද්යෝගීන් ලෙස වැඩ කළෙමු. පෝස්ටර් ඇලවීමේ සිට පන්ති සංවිදානය කිරීම දක්වා සියලු කටයුතු අපේ කර මත පැට වී තිබුණි. අපට ගෙදර එන්නට ඉඩ ලැබුණේ සති දෙක තුනකට වතාවකි.

සිටියෙමි. අසුඵණ තැනකින් කැවෙමි. ඊට වූ තැනක නිදා ගත්තෙමි. ජීවිතයේ කටුකඳුවිය ඇති තරම් වීදු ගනිමි. ඒ මා වෙනුවෙන් නොවේ. දුක් විඳින පොදු ජනයා ඒ දුකින් මුදවා ගැනීමේ පරම පවිත්‍ර වේතනාවෙන් ඔවුන් වෙනුවෙනි.

පක්ෂයේ පූර්ණ කාලීනකරු වීම යනු ගිහි ගෙය හැර යාම වැනි ක්‍රියාවක් විය. පවුල පිළිබඳ අපේ සබඳතා බොහෝ දුරට දුරස් විය. පවුලේ කටයුතු කෙරෙහි සිත් යොදවන්නට පවා අපට අවකාශයක් නොවීය. සියලු බැඳීම් එලෙසම තිබියදී මම පවුලෙන් දුරස්වී ජීවත්වන්නට පටන් ගත්තෙමි.

මා ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ පූර්ණ කාලීනකරු බවට පත් වීම පිළිබඳව පවා මගේ පියා කිසිදු දිනෙක

අපේ නායකයෝ සැබෑ නායකයෝ වූහ. විවිධ අවස්ථාවන්හිදී ඔවුන් පැ එබිතර බව අපටද ශක්තියක් විය.

මතු සම්බන්ධය